

ламбо и др. Майка му го дала ученикъ при учителъ Ганча. Той го намѣрилъ за доста прилеженъ ученикъ и сладкогласенъ пѣвецъ и започналъ да му преподава церковното пѣние, а още и еленика, философски изречения съ гръцка граматика, заедно съ членоветѣ и склоненията, отъ които нищо не разбиралъ и не знаелъ защо се учатъ. Никаква история и нищо българско не сж ги учили. „Нито имахъ понятие за отечество и народностъ, защото нищо подобно нито ни загатвахъ учителитѣ“.

Когато Гаврилъ Кръстевичъ напустналъ Сливенъ и заминалъ за Цариградъ, майката на Доброплодни плащала по 5 гроша месечно на даскалъ Кешиша, даскалъ Юрдана за да учатъ момчето ѝ. Когато обаче се свършили нейнитѣ срѣдства, тя решава да даде чедото си на занаятъ—терзия при сродника имъ Мавродия, съ условие да го пуца празниченъ день да ходи на църква да пѣе. Момчето съ голѣмъ ревъ се възпротивило да отиде на майсторъ. Въ сжщия този день дошелъ единъ човѣкъ да ѝ съобщи, че Хаджи Георги Хаджи Каневъ подиръ 2—3 дни ималъ да праща въ Цариградъ десетина коня съ ямурлуци, аби и губери и че, ако хаджи Трендафила обича, нека пустне момчето да отиде въ Цариградъ при ортака му Челеби Стратаки Пастармаджиолу, дето да се учи заедно съ сина му Димитраки, защото имало у дома му частенъ учителъ — нѣкой си грѣкъ иеромонахъ Теофилъ. Майката се възблагодарила и съгласила. Съгласилъ се и Савата и въ реченитѣ дни заедно съ търговцитѣ Стефанъ Йовчовъ и Хаджи Михаилъ Копринджията заминали презъ Одринъ за Цариградъ. Преди тръгването си той се сбогувалъ съ другаритѣ си съученици: Антонаки попъ Янковъ, Стефанъ Апостоловъ Бѣбрата, Станчо Дината, Георги попъ Аврамовъ, Божилчо попъ Василевъ, х. Тодоръ х. Добревъ, Георги Бакаливановъ, Параскева попъ Кутева, Иорданчо Карамалаковъ, Димитраки х. Вълкановъ, Михалаки Колони и др.

Въ Цариградъ Сава Доброплодни билъ настаненъ въ дома на Челеби Стратаки Пастармаджиоглу. Челеби Стратаки билъ виденъ търговецъ на аби, шаеци, губери, тефтици и пр. Обикалялъ България и билъ запознатъ съ своитѣ сънародници въ много голѣми градове. Кжщата му била въ Керемидъ-махлеси надъ Фенеръ, дето сж живѣли най-виднитѣ и най-заможни хора на Цариградъ, хора на „благородни и аристократически фамилии, надути и надъхани съ фанариотски духъ, които сж гледали на българското съ презрение и като на нѣщо долно, нищожно, просто, хондрокефал-